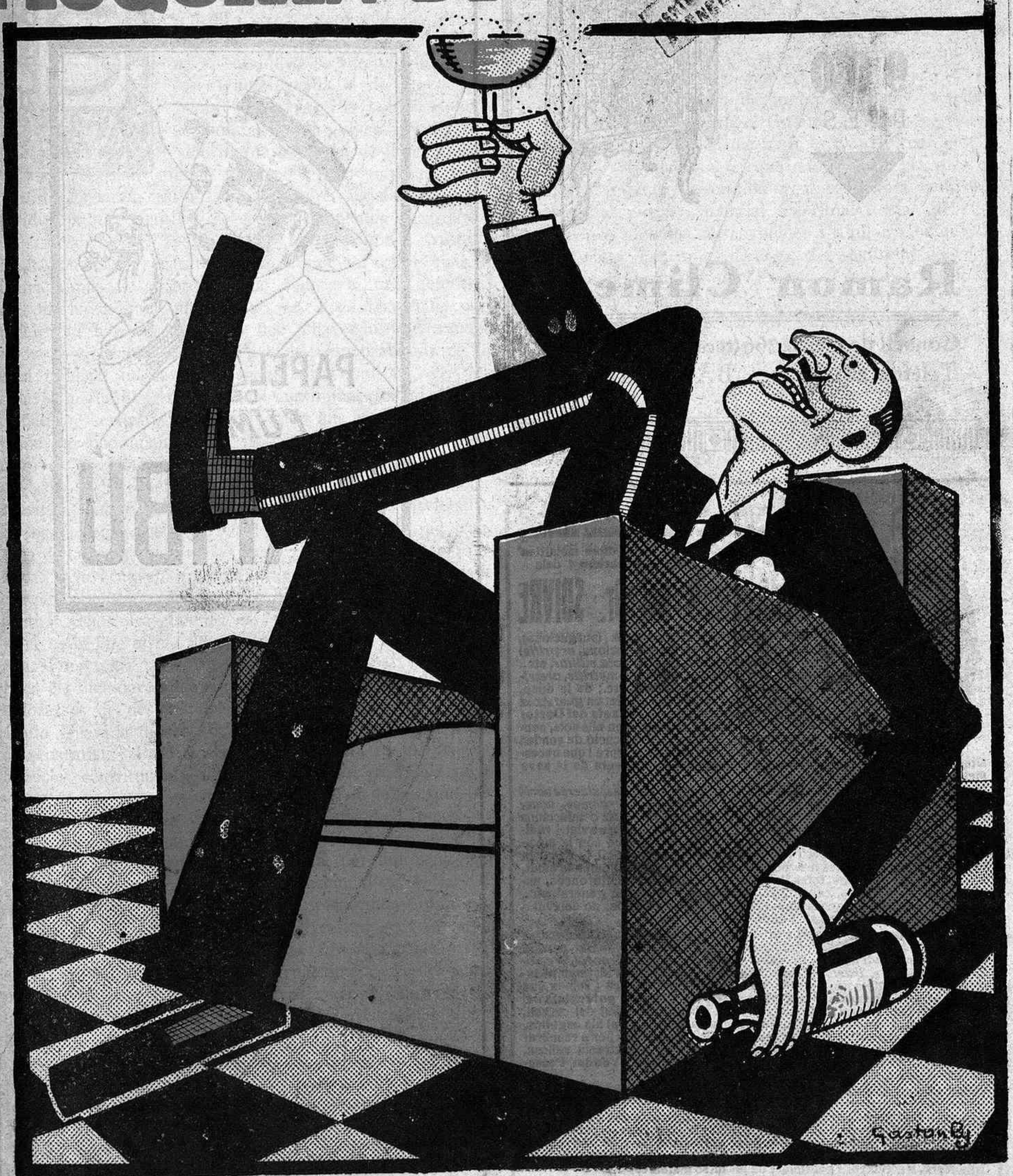

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

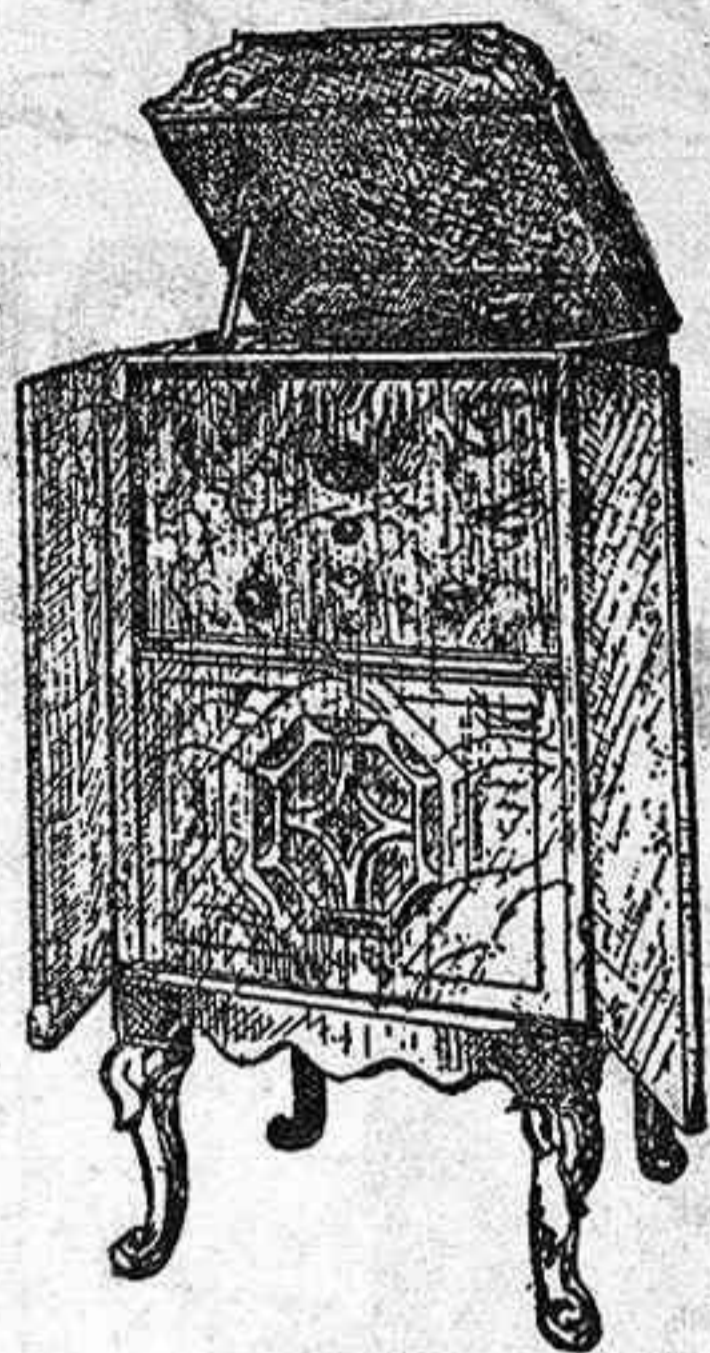

El condol del ex-rei

N'han matat tants per culpa meva, que no em vendrà pas d'un.

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

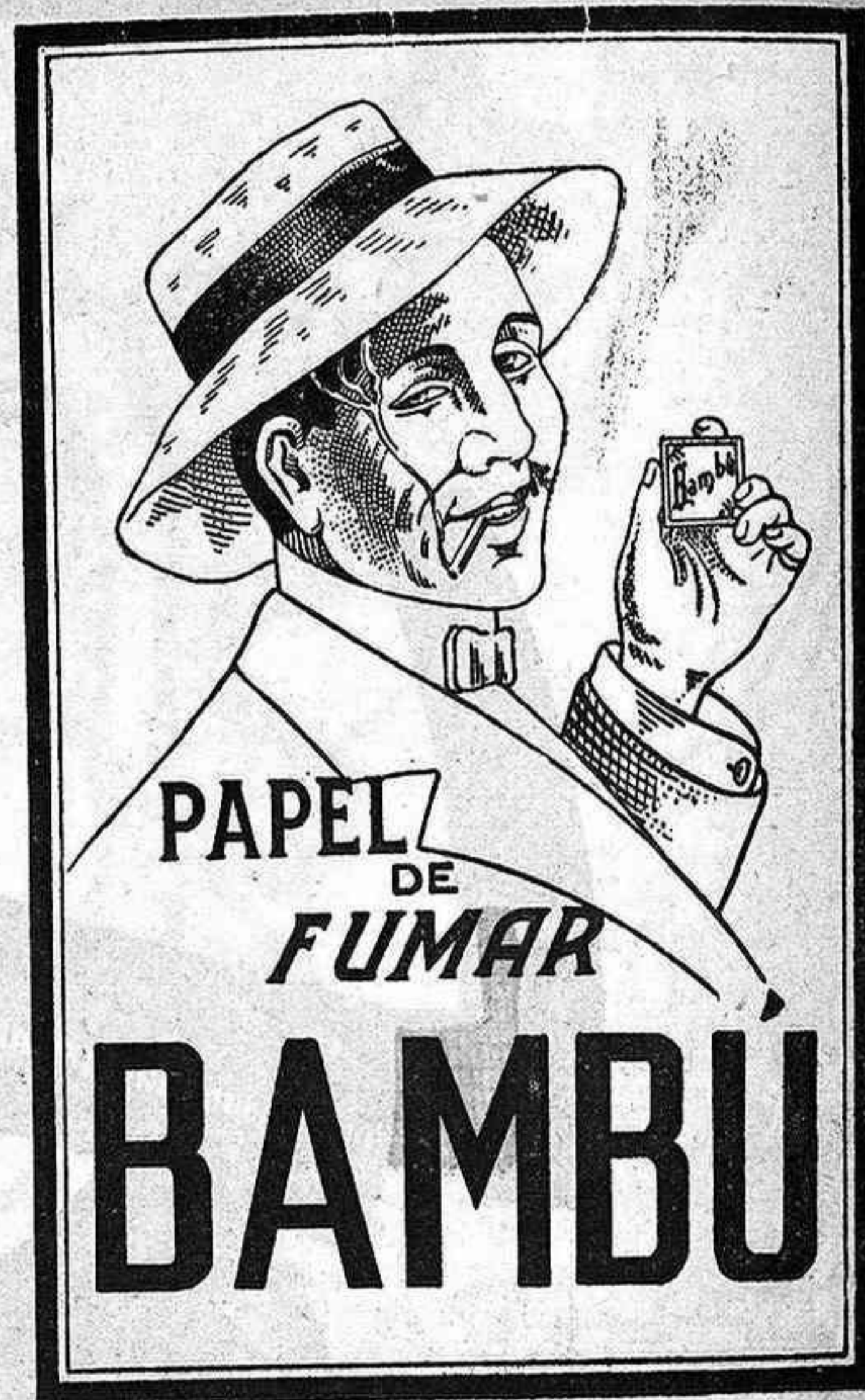
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avari si), *eczemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions ascrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Soivre, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polacions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *jadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Granges potencials* del Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (veils a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse- es 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remitent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq*, carrer del Ter, 16. telèfon 344 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentellament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fors de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRONICA

"Apartisme"

HA aprovat l'Estatut de Catalunya. Semblava impossible. Ha estat més senzill. En tres mesos i mig ha quedat aprovat un projecte de llei que retorna a Catalunya la vitalitat que li va ésser enmatllada el dia 11 de setembre de 1714. Els pobles neixen, es fan, es refan, viuen, s'exhaureixen, moren o passen de llarc. El que resta d'un poble, evidentment, és la cultura. El valor cultural, en tot ordre, artístic, filosòfic, jurídic, polític, científic, és el que compendia l'existència necessària d'aquell poble i per tant, d'aquella cultura. El nacionalisme separatista podia tenir un valor quan a l'altra banda de l'Ebre en lloc d'haver-hi una democràcia hi havia una autocràcia; en lloc d'haver-hi ciutadans, hi havia subdits; en lloc d'haver-hi intel·lectuals, hi havia militars; en lloc d'aver-hi responsabilitat de la cosa pública, hi havia irresponsabilitat política; en lloc d'haver-hi sentit social, hi havia continuïtat feudal. El nacionalisme separatista tenia el valor que en certa ocasió, home tan poc suspecte com Indalecio Prieto, va afirmar quan en un banquet celebrat a honor d'Eduardo Ortega y Gasset a San Sebastià, va dir: "Que si no era possible salvar-se amb Espanya que feia una crida als nacionalistes bascs per a iniciar al Nord una organització que separada de la resta del país, fes la seva obra d'emancipació política." Governaven militars, senyors feudals, magistrats, clergat, potències econòmiques estrangeres i un rei embrutit i viciós. La gent de les "províncies" no tenia o no volia tenir l'heroisme de deslliurar-se de tot el que l'oprimia. Fins tenia prou resistència per a trobar bé el que feien els dictadoretts d'abans de Primo de Rivera i els dictadorassos de després del 13 de setembre. Catalunya es sentia separada de tot això. I, qui era que no se'n sentia de separatista? Però el sentiment marxista ha infiltrat en totes les constitucions del món. Ja no és tracta de races —on són?—, ja no es tracta de dominar a pobles que treballin per als pobles vencedors. El sentit de l'Imperi no té avui el valor d'hair. Els homes es divideixen més que per raó de llur sentiment nacionalista, per llur sentiment liberal i democràtic. El sentiment nacionalista és la cultura col·lectiva de cada poble. Però, respectada l'obra cultural, la missió espiritual de cada diversitat geogràfica, hi ha quelcom que ajunta als homes. Les "internacionals" es multipliquen. La primera Internacional és la del sentiment de Crist. Hi ha un món cristià sense fronteres. Hi ha sentiments, organitzacions internacionals, socials i polítiques. La "clase", el sentiment pacifista, la coordinació en la dignificació del treball; les collectivitzacions cooperativistes, tot això fa que els pobles i els homes del poble no puguin separar-se, sinó que hagin de fondre's i confondre's. En realitat a Catalunya, el separatisme autèntic més que un sentiment d'aquesta naturalesa, és un moviment "apartista". Viure apart. Però, amb el ca-

mí emprès pel món, és possible, restar al marge? Retornar a la soledat del segle xv? O esforçar-se en anar pels camins fraterns de les futuribilitats polítiques i socials? Un poble com Prússia es va entregar voluntàriament a una organització imperial com la realitzada a Alemanya per Bismarck. Les diversitats italianes varen trobar llur coordinador en Cavour. Azaña és un home que pot fer-se el pare de la nova unitat espiritual d'Espanya. S'és espanyol, perquè s'és català, com s'és europeu perquè s'és espanyol. Els separatistes eren els que en invocar el teatre "espanyol" oblidaven de juntar als noms castellans, els de Frederic Soler, Angel Guimerà, Escalante, Rosalia de Castro... L'espanyolisme avui és transformar en "integrant" espanyol tot el que ahir no era res més que castellà. Catalunya, retornada a la seva obra centrípeua té necessitat moral i material, espiritual i vital, de viure, de conuiu amb els altres pobles i amb els homes d'aquests pobles. Per raons diverses. La seguretat de la República és la seguretat de l'Estatut. Com més sentit ciutadà tinguin els homes d'Espanya, més categoria tindran els homes de Catalunya. Cal que Catalunya ara es dediqui a "estatutitzar" el país, que és tant com "catalanitzar-lo". En això s'arriba al sentiment polític de Francesc Pujols, exposat en la "Història de l'hegemonia catalana en la política espanyola". Passarem de l'Espanya castellana a l'Espanya catalana; de l'Espanya centralista, monàrquica, feudal, militaritzada, orgullosa, vice-imperial, clerical a l'Espanya federal, republicana, "petit burgesa", pacifista, senzilla, democràtica, laica; de l'Espanya castellana dels nobles ganduls i aristocràcies dominants a l'Espanya catalana dels petits artisans i als socialistes directores.

El separatisme sorrut no té raó d'ésser. Si els catalans tinguéssim avui les fronteres tancades a llurs aspiracions polítiques, em semblaria bé. Però els catalans poden arribar allà on vulguin. Seria la posició de Ghandi la mateixa d'avui si en comptes de no poder arribar cap indostànic al càrrec de vice rei hi poguessin arribar? Seria la mateixa si no hi hagués limitacions pels càrrecs públics? Seria la mateixa posició la de la India si aquesta tingués les mateixes consideracions d'ordre polític que el Canadà o Irlanda? Catalunya no pot ésser separatista de cap de les maneres. Caldria veure ben clar això. Ahir era una necessitat espiritual, potser, ésser-ne, si més no, pels que no tenien confiança en que Espanya un dia o altre es pogués redressar, però avui Catalunya i la resta de la República tenen una missió social i política, socialitzant i democràtica a realitzar, i la separació no la voldrien més que els que manquen de responsabilitat política i els cega la passió, una noble passió d'illuminats, però cap home conscient de l'obra política que encara té a fer Catalunya perquè el senyor Pujols, el solitari de Martorell, pugui escriure un tercer volum a la seva obra sobre l'hegemonia catalana. S'inicia l'era de l'Espanya catalana. I en aquest moment cal tenir tot l'optimisme necessari per a emprendre la marxa no sobre la meseta, sinó sobre tot el país. És una obra generosa i democràtica. L'"apartista" no té raó d'existir. Seria suïcida. I Catalunya ha demostrat sempre que és un poble que no vol morir.

FRANCESC MADRID

Les mosques

Crec que és Sant Narcís el patró de les mosques, com Sant Cistòfor ho és dels cavalls, dels cavalls de força: per això en nom seu beneeixen els automòbils.

Veritablement, els Sants sempre han tingut una excessiva afició a les bèsties. A Sant Roc el representen amb un gos; a Sant Joan—no l'evangelista, l'altre: el que menjava llagostes de camp i morí degollat per a pagar unes dances de Salomé, princesa de Judea—, amb un hé; a Santa Genoveva amb una cèvola, a Sant Antoni, amb un porc; un altre Sant Antoni, suposo que era un altre, parlava als peixos; San Jordi matava l'aranya. I ara resulta que Sant Narcís és el patró de les mosques.

Sant Narcís estaria bé en aquest poble on jo he vingut a passar uns dies. De mosques n'hi han per a donar i per a vendre... si algú volgués comprar-les. N'hi han tantes, que no sé com la gent pot viure en aquest poble, que, sense les mosques, fóra un dels recons més bells i amables de Catalunya. N'hi han a les cases—al menjador, a la cuina—, a la barberia, a l'estanc, al Cafè, a la vinya, al bosc, al riu, a l'església. Les del bosc deuen ésser mosques naturistes, vegetarianes. O tal vegada es tracti d'unes mosques que han anat al bosc a fer penitència. Les de l'església deuen ésser

monàrquiques. Això, a més, m'ho ha fet sospitar la ferocitat dels seus atacs contra la meva persona republicana.

Manelic, en el primer acte de "Terra Baixa", s'estranya de veure tanta gent al molí de Sebastià. Jo he tingut un pasme idèntic en veure tantes mosques. No n'havia vist mai tantes. Paraula.

Jo crec que s'han reunit en aquest poble totes les del món. Potser hi celebren un Congrés. Potser hi han vingut a passar l'estiu. Sigui el que vulgui, us enganyaria si us deia que la seva companyia m'és plaent.

Avui una dona, somrient, m'ha dit:

—Aquest any hi han moltes mosques, grat sia a Déu.

I jo he pensat que a Déu potser li fóra grat que en aquest poble hi haguessin tantes mosques—els designis de Déu són inextricables—, però a mi no em faia cap gràcia.

Són unes mosques, i això és el pitjor, que, tipes de carn de pagès, quan veuen carn de ciutat, carn blanca, s'extremeixen de joia i pensen:

—Ara farem festa major.

I en fan. Quins no en fem som nosaltres, el forasters, que en retornar a ciutat hi retornem tant negres i picats de mosques que hem d'ensenyar la cèdula perquè ens coneguin.

Em té intrigat una cosa. Tan intrigat que em creia que no em deixava dormir. Però qui no em deixava

dormir són les mosques: les mosques, que no dormen mai, ni de dia ni de nit. Jo crec que ni fan la sesta. Sempre, a totes hores, s'oeix el seu zumzejar enguniós, irritable, inaguantable.

He arribat a sospitar que no dormen fins l'hivern, quan ja no queden forasters, quan ja no poden fer la vida impossible a ningú.

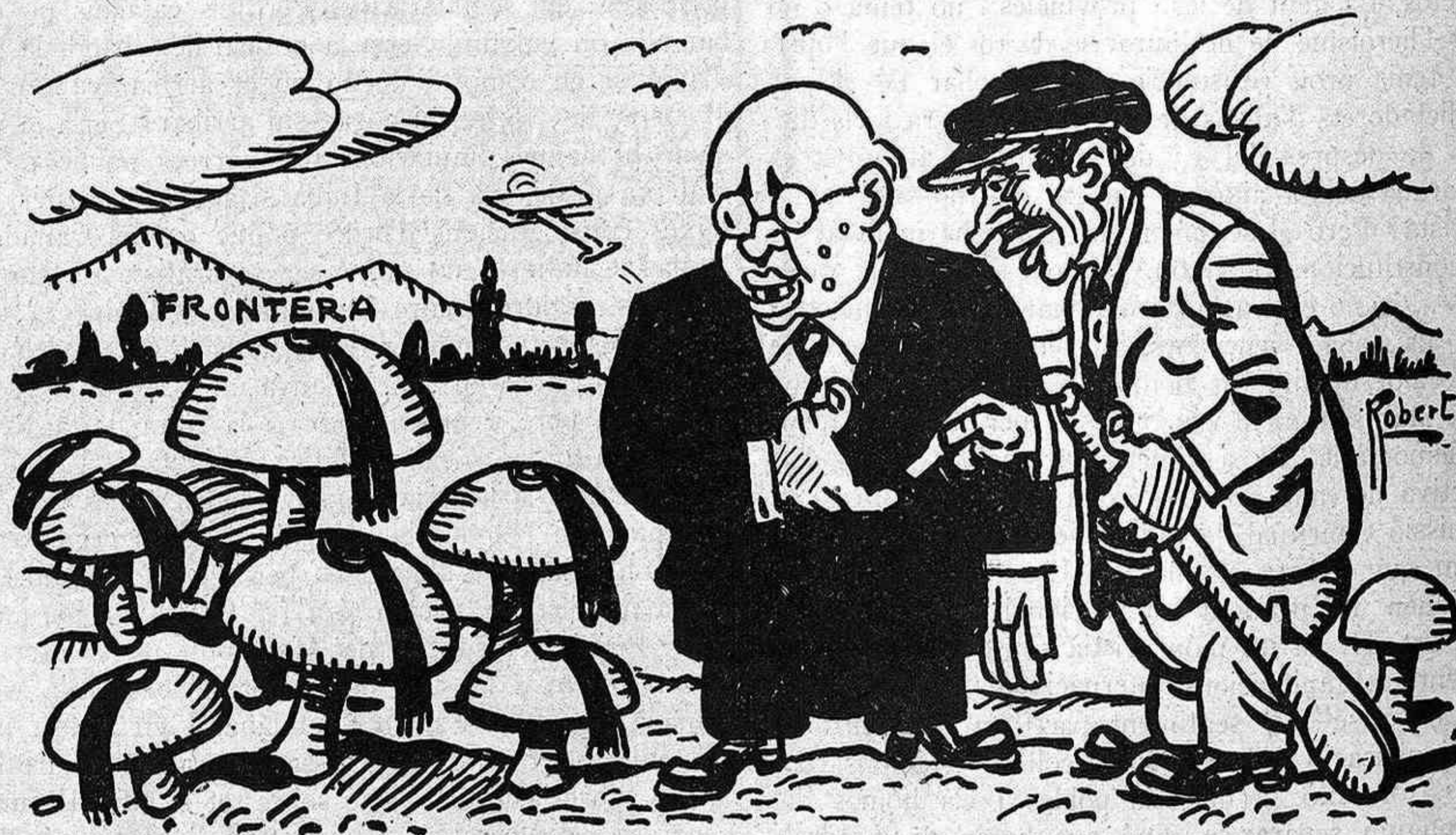
I no hi ha manera de combatre-les. Es riuen del "Flit"—no és anunci—, i que em perdoni el fabricant del "Flit". Però si no em creu, si sospita que es tracta d'una vil calúnnia, que pugi aquí dalt: que pugi aquí dalt i veurà com el reben les mosques. Segurament no quedarà gens satisfet de les mosques.

I es riuen també d'aquells papers engomats que, penjats del sostre, converteixen la cambra en una mena de sortija de mosques.

El poble és molt bonic: hi han unes cases de parets blanques; hi han un castell i una església de parets rosses d'anys; hi han unes fonts i unes rieres d'aigües que canten entre esbargers, falgueres i canyes; hi han unes senderes florides d'espigols i romanins; hi han unes planures d'ametllers de verd tendre; hi han més boscos de pins de verd dramàtic i profund.

Però també hi han les mosques!

LLUÍS CAPDEVILA

—Ja veu aquests bolets?

—Jo sóc bon pagés i arrencant-los, no en queda ni raça.

GLOSSARI

MIXTIFICACIO I SEGRESTAMENT

El Govern de la República ha decidit expropiar dels seus béns els monàrquics que continuament injurien i sabotegen la República i conspiren contra d'ella. Nosaltres, com que no som monàrquics—no n'hem estat, com cap persona que s'estimi—trobem molt bé aquesta decissió. Només ens sembla malament una cosa: que hagi trigat tant. Si s'hagués fet els primers dies de la República ningú no hi hauria tingut res a dir: ni els monàrquics.

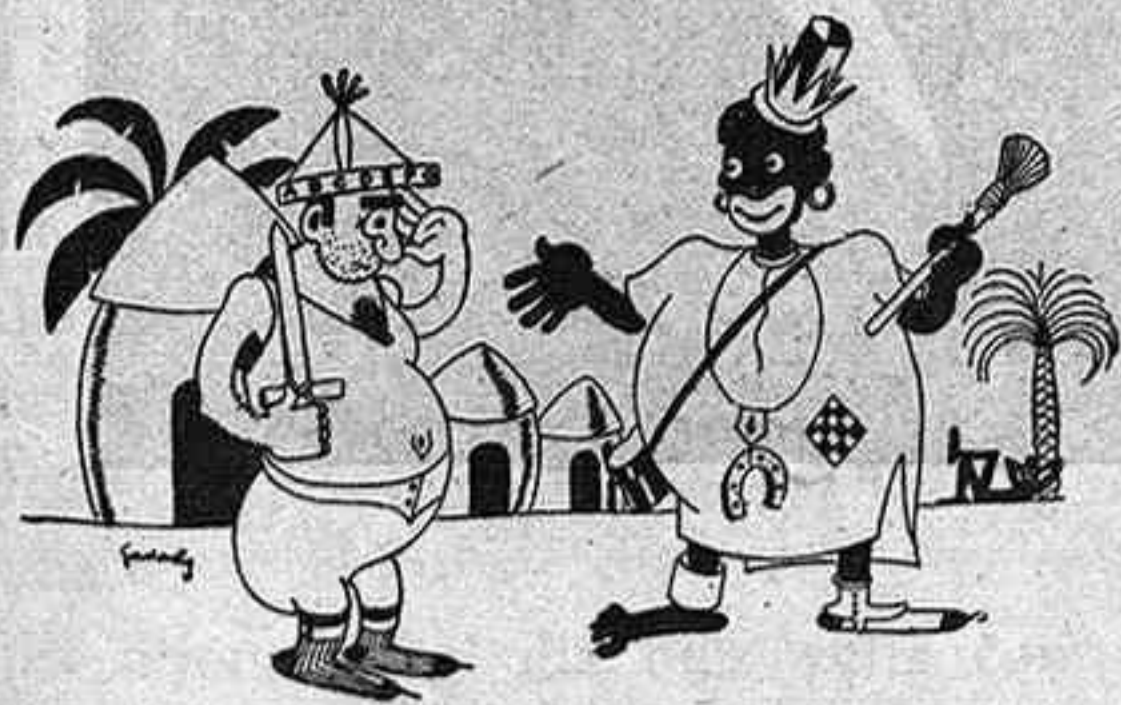
A més a més, convenia l'expropiació: la República es pobra—perquè després de tants anys no podia ésser rica de cap manera—i es just si els monàrquics es subleven, paguin la sublevació. Els plets s'han de pagar, per molt monàrquic que hom sigui.

Altrament hi ha una altra aventatge: ara els diners dels monàrquics es redimiran i adquiriran cèdula d'honoradesa. Ja era hora, no us sembla? De manera que encara haurien d'estar agraits a la República. Però no n'estaran, n'estem segurs. Són uns desagraïts.

A tothom li ha semblat bé la mesura. A tothom menys als ex-propisats i a Lerrooux. Lerrooux ha dit que això era una monstruositat i que voturia en contra. Lerrooux s'ha indignat com un autèntic monàrquic.

L'actitud de Lerrooux ens mareja, francament, ens fa ballar el cap. Lerrooux, republicà, no fa més que obstruccionar el bon camí de la República, com qualsevol Royo Villanova, com qualsevol Santiago Alba. Diuen que és que s'ha tornat vell. A nosaltres ens fa l'efecte que s'ha tornat ranci.

A nosaltres, però, ens fa l'efecte que qui fa totes aquestes obstruccions, qui diu tots aquests disbarats, totes aquestes incongruències no és Lerrooux, sinó un soci de la difunta Unió Patriò-

—Ets monàrquic? molt be; aquí, jo, soc el rei, i em netejaràs tots els dies les sabates.

tica que s'hi assembla molt físicament i s'ha entestat en desacreditar-lo i posar-lo en ridícul. El veritable Lerrooux el té segrestat Martínez Anido.

I aquest, el seu sosias, és qui ha cridat tots els elements de les Unions Patriòtiques al partit radical; qui s'ha escruixit de que dels centres d'ensenyament haguessin estat retirats els emblemes catòlics i monàrquics; qui ara s'indigna que s'expropiïn els béns dels monàrquics, perquè ell, en gràcia a haver conspirat, a haver escarnit i injuriat la República, i a haver-se sublevat contra d'ella, voldria que els donessin tortells.

Demanam sincerament, seriosament, que sigui oberta una informació. I es veurà com aquest Lerrooux no és el veritable, no és l'autèntic: és una disfressa.

VIRAI

Cincdebarreja i bon profit

UN PETIT ERROR

En un petit poblet de la província de Saragossa, una dona malalta no volia prendre la medicina que el seu metge li havia receptat, allegant que no li feia goig i que tenia l'aspecte d'ésser molt desagradable.

El galeno, per a demostrar a la seva clienta que aquella medicina no tenia res de particular, va omplir-ne una cullera, i amb el somriure als llavis se la va posar a la boca i es va empassar el seu contingut.

Cinc minuts més tard, el pobre doctor es recargolava per terra i feia l'anec, o més ben dit, va deixar d'existir.

La malalta diu que ja està curada. Tot plegat, una badada del farmacèutic, que en lloc de donar un medicament a base de laudànium, va lliurar un preparat a base de sublimat corrosiu per a matar elefants.

Jo, per la meua part, he jurat que no prendré cap medicina abans que el farmacèutic que l'hagi preparat no vingui al meu davant a provar-la.

Ara, que hem de fer justícia al farmacèutic de Saragossa. Es veu que el verí que despatxa és de bona qualitat.

Matar un metge en cinc minuts! No es pot negar que és un "tour de force".

Hi ha metge que per a matar-vos us ha de medicar durant alguns mesos, i demés us cobra un grapat de centes pessetes.

PREGUNTA

Ja que tota la Premsa estrangera, àdhuc la francesa, està d'acord en que la República espanyola és incommovible, ¿per què el govern francès permet a l'ex-rei i als monàrquics de conspirar tranquilament a París, a Toulouse i a Fontainebleau? ¿Per què el cap de la policia francesa, Mr. Chiappe, posa el seu automòbil a disposició dels conspiradors? ¿Per què no s'invita a la família ex-reial a marxar a un país més allunyat d'Espanya, com s'obligà a fer-ho als exiliats catalans i espanyols en temps de la dictadura?

NO ES MORIRÀ MAI?

Una casa editora de Madrid ens assabenta que el nostre simpàtic amic Royo Villanova publicarà dintre de poc un llibre que, naturalment, parlarà mal de Catalunya, dels catalans i de l'Estatut.

Aquest llibre es titularà "Un grito contra el Estatuto".

El títol no ens agrada ni es acertat. Hauria de dir: "Un rebuzno màs contra la República"...

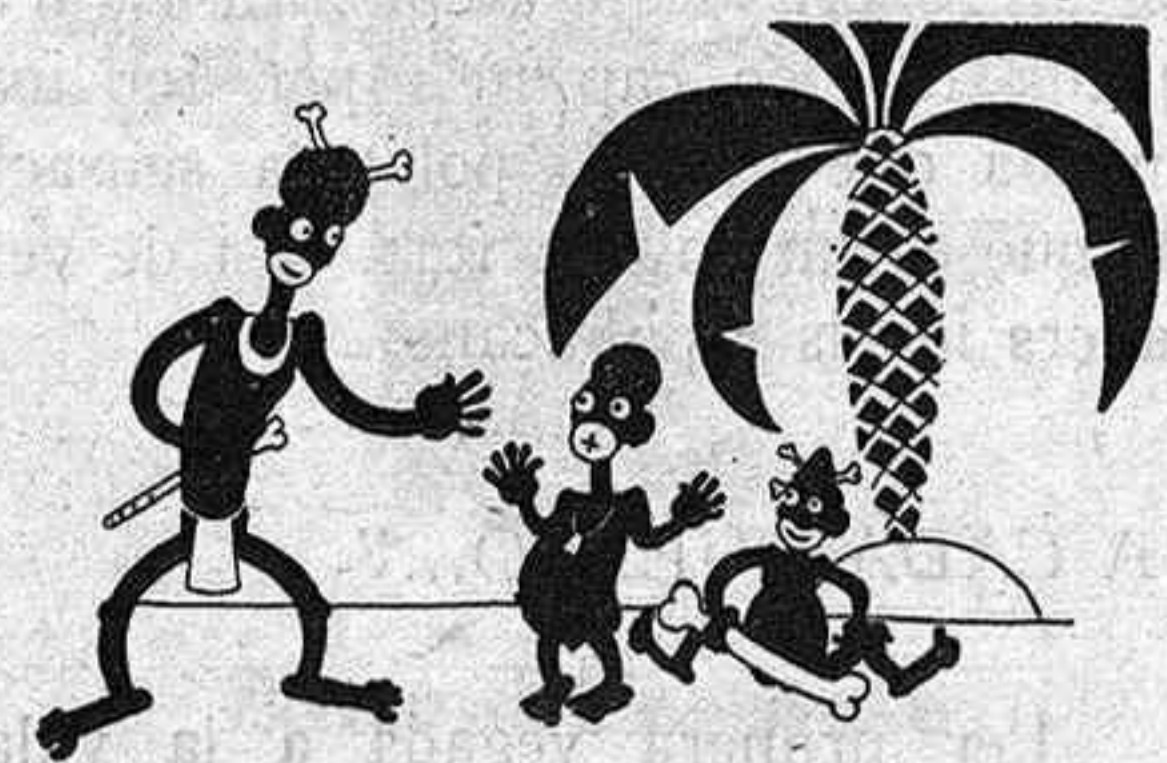
Estaria més adequat, i així no enganyaria ningú.

Segurament, aquest llibre es vendrà molt. Es amb aquest volum que s'ensenyarà de lletra a les regions hurdanès; és amb aquest volum que a Catalunya suplirem el paper higiènic.

Pobre Royo! Ens fas riure més que Charlot, que Oliwer Hardy i Stan Laurel...

El teu odi a Catalunya et cega. Es un odi fort, terrible, implacable; un odi tot oriental, propi solament d'un fill de Budha...

LLUÍS ELIES

—No us menjeu els monàrquics espanyols.

—Perquè pare?

—Perque tenen mala sang.

Vuits, i nous i cartes que no lliguen

REVOLUCIONS BARATES

Es natural que els monàrquics haviem de fracassar. El duc de Medinaceli va enviar, junt amb una carta tota inflamada de patriotisme monàrquic, la suma de mil pessetes per a fer la revolució. Devia ésser amb aquestes mil pessetes que Sanjurjo va comprar les garrafes de vi.

Una bona revolució no es fa amb mil pessetes, senyor duc de Medina, etcètera. Una revolució en necessita moltes més.

Ara veurà la vostra senyoria com es fa una revolució. Azaña li ensenyarà. Per a començar, es necessiten els noranta milions de pessetes que valen les seves terres, aquestes terres que donaran pa al que en necessita.

Ara ho sabrà com es fa una revolució, duc mesquí, noble de pa sucat amb oli, que estima els seus ideals en dos-cents duros, i encara potser eren "sevillanos"...

EXCUSES DE MALS PAGADORS

Tots els complicats en el darrer complot diuen que ells no eren monàrquics. Que anaven solament contra el govern que volia desmembrar Espanya.

Naturalment, Catalunya, si ells haguessin pogut sortir amb la seva, hauria pagat els plats trencats.

Ningú, si no és un monàrquic, pot anar contra Catalunya, perquè aquesta és un dels més fermes puntals de la República.

Que no es deixin eternir, doncs, per aquestes llàgrimes de cocodril, i que es faci un bon escarment, perquè si bé Sanjurjo es jugava l'última carta, al govern de la República no n'hi queda tampoc cap més per fer una jugada que doni al poble la sensació de que és un govern fort, sa i de veritaders ideals republicans.

"A CADA PUERCO..."

Per primera vegada a la vida, aquesta gent que no han fet altra cosa que empresonar homes, condemnar-los a mort, sembrar el plor i el dol en centenars de famílies, coneixen ara els rigors de la detenció, de la incomuni-

cació, i potser coneixeran l'espantosa angoixa de la mort, d'aquesta mort que us treu ple de salut d'una cella de la presó per a segar-vos la vida fredament. Coneixeran les deportacions, els inhospitalaris climes colonials, l'allunyament del món civilitzat, de la família, de l'esposa i dels fills...

"A cada puerco le llega su San Martín", que diuen els castellans

Aquesta caterva d'aristòcrates i de generals traïdors no es pensaven pas mai que tal cosa els podia arribar... No els farà pas mal de saber plorar i sofrir; potser que els plors i els so-

friments siguin per ells una redempció. Durant les hores d'angúnia, de febre, d'enyorament que passaran a l'exili tindran temps de pensar que per cada un de la seva classe que sofreix, ells n'han martiritzat i assassinat centenars.

Ara la República us obligarà a ésser humans. A sofrir, a pensar i a plorar.

Aquestes tres coses estem segurs que cap d'aquests aristòcrates no les coneixien. Al cap i la fi, encara hi hauran guanyat.

ANEM

Els viatges del Dr. Piccard

- Si m'arriba a conèixer Sanjurjo m'hauria proposat escapar-me amb ell. Però jo al tanto.

Quan vegis les barbes del veí afeïtar, posà el c... a remullar.

FITXES

RECORD DE NARBONA. Un carreró arran de la Catedral. Hora de ple sol. Les gàrgoles estenen de part a part del carreró la seva ombra llarga.

Passo sota una d'aquestes ombres en el precís moment que cau als meus peus una oreneta. L'oreneta es reblinca un instant, allarga les dues potetes, fa un petit xiscle i mor. Entre les altres orenetes hi ha un allunyament volaire del carrer i una xicladissa esporuguida.

L'oreneta ha estat occida per l'ombra de la gàrgola. L'allunyament i la xicladissa de les orenetes companyes em diu que cap oreneta detectiu ha pogut esbrinar el misteri d'aquestes ombres de cargol, emmatzinades, que s'allarguen de part a part del carreró narbonès d'arran la Catedral.

CLIENTELES ESPECIALISSIMES. Té per clientela els vells d'un Asil. Li vénen repartits en els sis dies de la setmana.

El dilluns enllesteix els més rejoyenits: fan el seu diumenge de carn. Són quatre.

El dimarts és el dia dels repatanis. Són dos. N'hi ha prou. Compten el qui hi ha estat més. Es queixen un xic. Uns dies la troben massa seca, altres dies massa grassa. Vella, l'en troben sempre.

Els dimecres fa feliços els mancats de cames i braços. Es comporten bé. Assaguen que estan molt contents del treball i ella els escolta agrada. Aquests vells esgarrats àdhuc fan conversa que ella aprofita per a sargir-se les mitges o allisar la poca roba blanca de la setmana.

El dijous és el dia dels vells complicats. N'hi ha un—i és una mostra—, que vol gaudir tot passant el Sant rosari

El divendres és dedica als rics vells de l'Asil, als que encara tenen lligams amb el món. Són un xic pretenciosos però paguen bé. Malgrat la tarifa única establerta, donen un parell o tres de rals més que els altres.

El dissabte és el dia dels orbs. Aquest dia ella es treu les robes negres, que sempre porta, i es vesteix d'un color groc. Els orbs li han demanat aquest color de sol que sembla que els escalfa. Com la frueixen i com la fan fruit! Els orbs desgranen cabaloses reminiscències del passat, la veuen com volen. I ja recomanen a altres orbs d'altres Asils

El dissabte és un dia pleníssim: en un dia es fa el treball de dos. Són els orbs mateixos els que li han demanat que treballés el diumenge. Li portarien companys bons clients, manyacs. Són companys encara més orbs que ells, orbs de nines reventades, d'ulls buits.

La dona, que fins avui s'havia guaruat el diumenge per ella, pensa acceptar i perdre aquella tarda que es passava rera els vidres del balcó, en repòs i en immobilitat absoluta, absent dins la llum ofegada d'un pis ciutadà de centre de ciutat.

"La vida es va encarint i es va encarint"—ens diu la dona. Haurà de perdre el repòs diumenger, tan cobejat i tan reparador. Què s'hi pot fer! Per sort es tracta d'orbs i la dona ha après de somniar amb el que ells somnien.

DEL CARNET D'UN OBSERVADOR. Saps per què el gat es para un moment abans de saltar damunt la rata?

Perquè la rata pugui fer un acte de contractació.

✱

Era una dona d'aquelles que sap segur que faran la infelicitat de l'espòs i la felicitat dels amics de la casa.

✱

Hem pogut observar que és dels que creuen que val més estendre la mà que el puny.

La seva teoria marca un caràcter.

REVISTES JOVES. Ens arriba a les mans el número 6 de la revista manresana: "Ara".

A remarcar: un fervor entusiasta, que no veiem en cap diari català de la capital ni en cap revista barcelonina.

Algun article ben pensat i ben escrit: "Literatura i Revolució" de J. Maria Niubó. Aquest article fa honor a qualsevol revista.

Una gran joventut. Les gran joventuts van darrera de la darrera paraula, dar-

rera el darrer llampurnament. Veieu una afirmació: "Gairebé sempre que parlen de bona música ens referim al Jazz"

Segueix després una barreja de coses tèrboles i de coses dinàmiques. Noms de discos i de ballarines, de films i de music-hall, tot sense destriar i tal com ha entrat pels ulls. Bon distintiu de joventut, que té un cert humorisme! Només un jove pot "miradorejar" fent estètica sobre parelles ideals—oh flor de un día!— com Blanca Negri i Clarel.

"Ara" de Manresa, en conjunt, és una revista interessant.

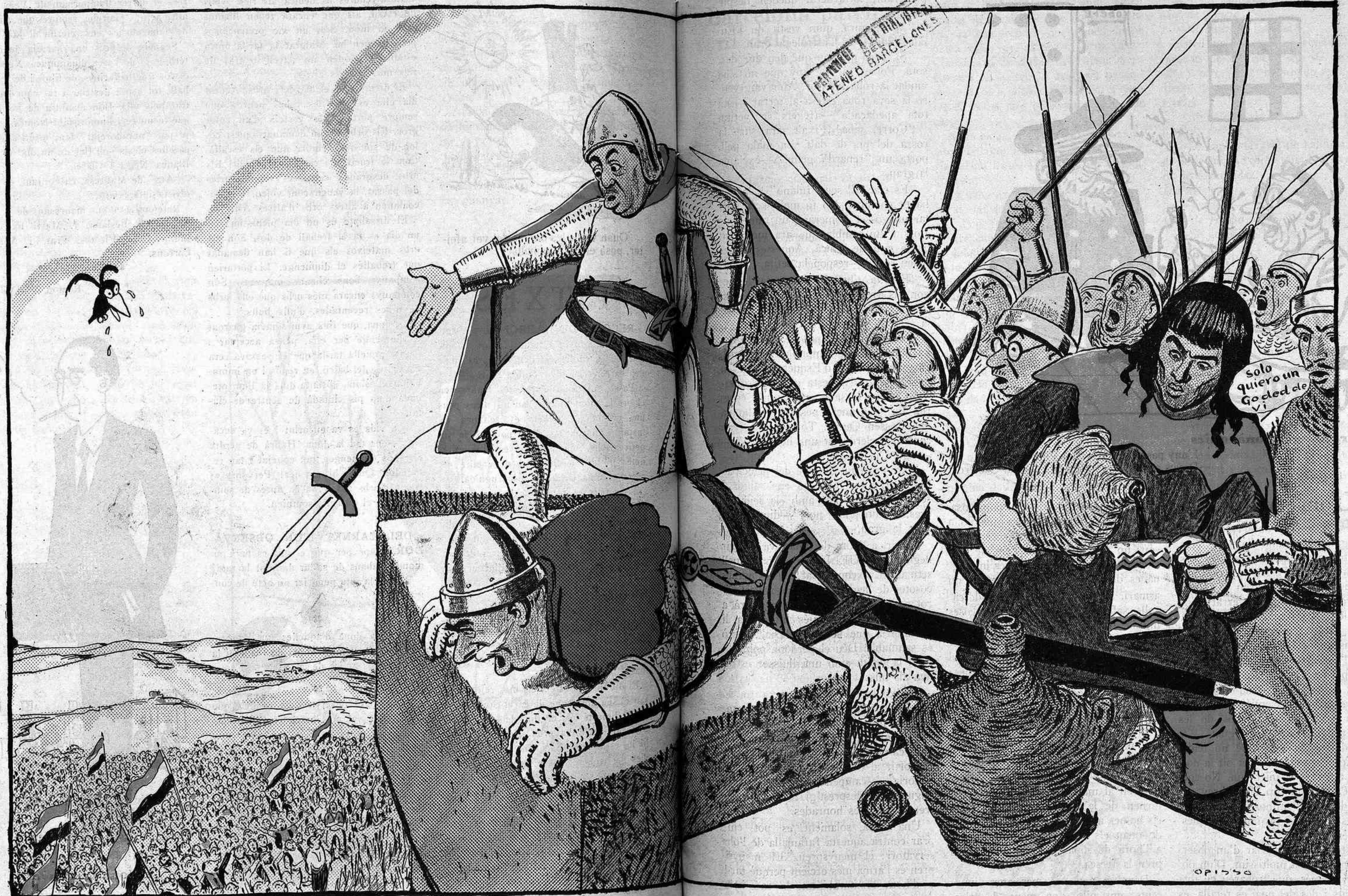
Retenim els noms manresans de J. Maria Niubó, Besiana, J. Martí Farreres, Jaume Cots, Vicents Prat, i Anselm Corrons.

Ramon VINYES

Antoni Cramuse

Cap d'Estadística de Barcelona que ha estat molt felicitat per la confecció i instal·lació al Palau de Projeccions del Cens electoral de la nostra ciutat. Labor gairebé benedictina.

PARAULES DE SANJURJO

Ha estat el meu fill qui m'ha invitat a posar-me al front d'aquest moment.

Sanjurjo parodiant "Guzmán el bueno"

Els presoners monàrquics

- L'any passat estiuejava a Villa-Marquesa.
- Doncs aquest any estiuejarà a Villa-Cisneros.

L'observatori

Aquest no és cap observatori on hi ha aplegats una munió d'aparells científics: telescopis que escorcollen l'espai a la recerca d'estels desconeguts; pluviòmetres que mesuren la pluja; sismògrafs que durant els terratrèmots assenyalen la direcció de les oscil·lacions i baròmetres que registren les pressions atmosfèriques.

No; l'observatori del qual nosaltres volem parlar és un observatori que difereix per complet d'aquells on es fan investigacions científiques. Tampoc no preténem parlar vos de les causes productores dels aiguats d'aquests darrers dies perquè no tenim cap desig desmesurat de fer oir la nostra veu a través el micròfon. No som ni cap Castells ni cap Humphrey per parlar de temes atmosfèrics perquè nosaltres som uns profans en aquestes matèries.

Nosaltres, volem parlar d'un observatori que abunda moltíssim. D'un observatori, o més, que trobareu en tots els veïnats i des del qual es retalla, es critica, es despulla i calumnia els altres veïns.

Aquest observatori es composa, generalment, d'una cambra que dona al carrer. Els seus aparells científics són: un tocador, uns falscons de perfum, de crema, de vestimentes impregnades de l'olor de cos de dona, d'un armari, llit, taula de nit, caps de capells, sabates, d'un escampall de coses inútils: nines de drap, coixins de seda, una reproducció de la Sagrada Família, un retrat de Rodolfo Valentino i d'uns llibres poca soltes i ximples: Concòrdia Merrill, Elinor Glyn, Berta Ruck, Dumas, fill; el pare Claret i Fray Luis de León.

Aquest observatori està dissimulat per unes persianes innocents que a semblança del sostre dels observatoris astronòmics s'obren de tant en tant. S'obren al matí quan les dones van i tornen de la plaça; al migdia quan els homes arriben del treball; a la tarda quan els veïns surten a passejar; a l'hora de sopar i a la nit quan es pren la fresca.

Darrera aquestes persianes innocents, uns ulls—una mena de telescopi—escorcollen els veïns, els ressegueixen de dalt a baix i sota la mirada

penetrant, xafardera, queden despullats.

"Mira, mira, quin vestit du l'Eulàlia avui"—fa l'astròlega gran.

"Sí, però qui sap què deu dur des sota. Potser fa mig any que no s'ha mudat la roba interior. Ahir vaig veure la seva roba estesa al terrat i està tota apedaçada"—afegeix la petita.

"Corre, vina! Fixa't, ara surt la rossa del pis de dalt. La mala pell, porta un "renard" genuí"—exclama la gran.

"Es clar. El seu "fulano" li la deu haver comprat. No fa molt li va portar un gosset Pomerani, un ramell de flors i em sembla que ara mena un cotxe nou de trinca. Aquestes dones tenen sort!"—respon la petita.

"Escolta, t'has fixat que la del segon pis avui ha sortit sola? I ha sortit molt empolainada. Això em fa mala espina"—segueix dient la gran.

"No m'estranya, perquè aquesta dona m'ha semblat sempre un cap verd. Imagina't que és d'Esquerra i què en vols esperar d'aquesta gent d'Esquerra! Quatre farsants que només esperen fer la primera pesseta. Ja ho va dir Mossèn Camil: Tots els que van contra el clero són uns hereetges"—assegura la petita.

"Ara surt aquell jove del principal. Quin orgullós! Mai no ens saluda, i sempre va embegut amb els seus llibres. Es un pobre noi!"—diu despistada la gran.

"Ahir, a l'hora de dinar, va arribar llegint l'ESQUELLA. Sí, dona, aquell setmanari excomunicat! Ves quines cosotes de llegir. Diuen que aquest xicot escrit. Si segueix així arribarà a perdre's. Si jo tingués influència li demanaria que llegís el "Dic". Això és saludable. Déu el perdoni, pobret!"—fa la petita amb una lluisor estranya als ulls.

I així segueix la conversa tot el dia. Ací, en aquest observatori se saben els miracles i la vida dels veïns. Ací, es malmet la reputació de la gent, se'ls calumnia, se'ls critica, censura i en sortir al carrer, en anar a la revendedoria s'escampen totes les noves i augmenta el desprestigi de veïns retrets i persones honrades.

Una arma, solament, es pot emprar contra aquesta faramalla de l'observatori: el menyspreu. El menyspreu és l'arma més eficient perquè tard o d'hora l'honorabilitat, la raó i la decència sempre suren.

H. C. SANTEUGINI

Barcelona patrimoni dels carteristes

"Si no ets pare no prenguis candela."

I si ho ets, prenne tanta com vulguis.

NOI DE TONA

No fa gaire la policia de la secció d'investigació criminal va detenir un carterista.

La notícia donada així amb sencillesa, sense ampulositats ni solts de comptaduria, va commoure l'"opinió" i la "humanitat". Allò era l'"avantguarda" de la policia; el "diluvi" de felicitacions va fer se palés. El "progrés" no podia per menys que retre el merescut homenatge a toc d'"esquella" i "campana"...

No mereixia menys la gesta policíaca... Però el dimoni, que sempre s'entreté en ficar la cua entre les cames dels policies, va voler que al dia següent, en ocasió d'arribar certa entitat choral francesa, eis individus fos sin afeitats en sec pels carteristes, car només els varen prendre la cartera a "set" d'ells.

Els diaris que havien elogiat la labor policíaca varen veure's tot seguit rebregats per una mà nerviosa, varen anar per terra, i varen anar... allà on solen anar els diaris quan són llegits i rebregats.

Aquell dia la delegació de policia semblava el Consulat de França en dia de recepció.

Tot era entrar bigotis estranys: uns en forma de croisant, els altres en forma de raspall per a les dents, i la resta en forma de processó de formigues.

El nostre cap... (específiquem:) el nostre cap de policia (a cadascú el seu) tot seguit es va fer portar un tub de cafiaspirina, va prendre un bany de peus, es va posar fixador Varón Dandy i va començar a renegar en castellà.

Els francesos no l'entenien, però es feien càrrec del seu estat i es creien que aquell pobre senyor també havia rebut del carpó i també li havien pres la cartera.

L'endemà sortia una nota als diaris dient que havia estat detingut un senyor, perquè s'havia posat les mans a la butxaca i havia tret el ventre enfora davant els guàrdies d'assalt.

L'estranyesa del públic fou més gran encara que la primera. Això era un cap de policia previsor! Havia fet detenir un senyor per posar-se les

mans a la butxaca; ell, amb aquell instint de perdiguer que el personalitza, va comprendre que aquell home podia ésser un carterista principiant. Començava posant-se les mans a la butxaca ell mateix, i acabaria posant-les a les dels altres. Qui treia el ventre bé podia més endavant treure una cartera.

Nous elogis de la Premsa; noves visites de compliment; nous tubs de cafiaspirina i més Varón Dandy... nous croissans.

La cosa va emprendre un gir inesperat. Hi va haver qui va protestar i tot d'un fet tan lògic. L'esperit del nostre cap de policia es va començar a debilitar; l'oli de fetge de lacallà ja no li feia res; el Varón Dandy li ti-hava el cabell fastigosament. El pè li anava desapareixent... Va cridar el cap de la brigada d'investigació criminal, i sabem de bona tinta que varen sostenir aquest diàleg o un que s'hi assembla bastant:

Cap de policia

—¿Ha visto usted Eso es una indignidad, una atrocidad, una brutalidad!...

L'altre

—Es verdaz!

Cap de policia

—Los "carteros" andan más sueltos que una dama catequista...

L'altre

—Serà la hora del reparto, señor.

Cap de policia

—Me refiero a los carteristas. Además, el público no me comprende Yo soy de corrientes modernas. No hay quien sepa seguirme la corriente.

L'altre

—Serà de alta "atención"...

Cap de policia

—(Mosquejat) Eh!

L'altre

—Quise decir...

Cap de policia

—Nada. No quiso usted decir nada. A mí no hay quien me diga nada.

L'altre

Lerroux nedant entre dues aigües.

—A mí tampoco. No sé nadar y...

Cap de policia

—Ni guardar la ropa!

Usted no sabe guardar nada. Las carteras desaparecen; van de un bolsillo a otro. Todo el mundo está pendiente del movimiento de las carteras

L'altre

—Ah! Pero, ¿es que hay crisis?

Cap de policia

—De capacidaz, sí; de habilidaz, sí; de seriedad, sí; como tampoco hay pizca de formalidaz.

L'altre

—Verdaz!

Cap de policia

—Se acabó mi bondaz!

L'altre

—Verdaz!

Cap de policia

—Muera Sanjurjo!

L'altre

—Muera!

Cap de policia

—También sus compinches iban por las carteras...

FRANCESC OLIVA

(Arriba un vaixell anglès de turisme. Porten l'americana descordada. Pobrets xicots! El cap de policia ha encarregat més cafiaspirina...)

D'excursionisme

Als excursionistes, generalment joves, alegres i simpàtics, els havíem mirat fins ara amb un cert afecte i admiració pel que porten d'optimisme, perquè representen una certa cultura, perquè fan pàtria.

Es un esport savitós, instructiu, patriòtic i cultural.

Però tot això aviat serà un mite tal com marxa avui aquesta activitat amena.

Generalment no pot viatjar se amb comoditat en els vagons on hi cau un grup d'excursionistes.

No tots fan igual i per això no volíem ofendre a les excepcions.

Parlem d'uns quants grups de desaprovisats que es creuen amos i poseïdors de totes les gràcies i es permeten tota mena de grolleries, molestant als demés que viatgen mantes vegades amb un món de tragèdies al sagi.

Ya no volem parlar dels molestos embalsams d'atuells propis d'excursió, ni del mal fet d'empastifar amb el nom de llur grup, monuments i ermites fondes i reservats, sinó simplent

Els previsors

—Jo venia per la corona, sap?

Canallades

—Ja no hi tornaré més..., ja no hi tornaré més...

de la manera de comportar se amb el proïsme. Al tren, a tots els pobles on passen, tot ho avaloten, insultant les noies i fent befa de grans i petits

Insolents i provocatius, sobretot al retorn, no porten pas olors de bosc i muntanya. No tenen pas aquell somriure diàfan que encomana la natura. Més aviat duent tot el que té de salvatge la muntanya.

Canten, i no pas tonades del terço; més aviat el més indecent que surt dels music halls, fins a eixordar els companys de viatge, i entren a les nostres rambles continuant roncs i afònics la desesperada dèria.

Recordem un viatge d'aquests en el qual en un vagó hi viatjava un matrimoni vellet que venia a Barcelona pera ésser operada la muller. Va caure al vagó una d'aquestes plagues que no cessaren en tot el camí de cantar desafortadament i escandalosa.

Comprenen el turment del pobre matrimoni amb tota la tragèdia que duia al damunt?

I això ho fan també els que vénen de la platja i potser més descaradament i tot. Però aquests grups de banystes formen una massa heterogènia que té un xic de disculpa.

Els que no en tenen són els que per l'esport cultural que practiquen, a més de no vetllar per l'educació, donen el pitjor dels mals exemples.

LLURÓ

TEATRE CREC DE MONTJUIC

Representació d'"Elektra" de Huc de Hoffmannsthal, per la companyia de Margarida Xirgu.

Fa una tarda de calor més propícia als vestits de bany que a les túniques gregues. Arribo un xic suat al teatre grec de Montjuic, que em sembla un safareig grec.

Les graderies del teatre són gairebé plenes d'un públic especialíssim: un públic bona fe de radioients. L'intellectualitat—com no?—, hi és representada per en Quim Montaner, el don Joaquim de l'Exposició. Hi veig també en Surinyac Senties.

M'alleugereixen l'espera uns que deixin: "almohadilles", amb veu de cosac enragollat, post-revolució russa. Es barreja a l'ambient un no sé què de cursa de braus i sospito que m'empassaré millor l'"Elektra" si em preparo bevent gasosa. Vinga gasosa, doncs!

Apareix la Xirgu i diu versos catalans de grans poetes de la terra. "Almohadillas"! El ressò d'aquest crit es barreja amb els ritmes que sotragueja la gran actriu. En Quimet Montaner fuma de cara al públic, com volent dir: què els sembla?

"Almohadillas"! "Gaseosa helada"!

Una espera i ens arriba un vent de castellà que acaba d'enroentir la tarda. Cacem diàlegs al vol: "Nos han dicho que se trataba de algo interesantísimo. Y muy griego. La radio lo ha anunciado tanto! Veremos". "Nosotros fuimos a eso último clásico que dió la Xirgu en el Goya, pero que lata, hija, que lata". "Niña, compórtate. Ya pasó el aburrimiento de las poesias y ahora viene lo interesante. Dicen que es algo mejor que aquello: "De muy buena familia". "Doroty, Miguelita. ¿vostras por aquí? Lleváis el traje arrugado. Pero qué mono!

Don Joaquim Muntaner—cul de jaumet—, entra, surt, fuma, s'emmiralla en la gent de la galeria, es fa veure. "¿Quién es ese pollo?"—pregunta una mamá.

Per fi, "Elektra". L'obra va passant sense pena ni glòria. Els radioients creien que era un altra cosa. Badalls i suor. Arriba el moment, i la Xirgu s'imposa amb els seus crits que claven la multitud al cim de les graderies. Em refereixo als que no han llogat: "almohadillas". Més crits. Uns giravolts amb una antorxa i una ovació.

Corona aquesta ovació la veu d'un entusiasta que crida: "Así se hace patria!"

Vull creure que es tracta de la veu d'un espontani i que no és cap d'aquells "olé" que encarregava l'Enric Borràs als de la clac de Novetats.

"Así se hace patria". Això, ben bé, no sé què vol dir. Tant se val!

M'en vaig del Teatre Grec de Montjuïc fent una observació pueril: grec castellà, parc barceloní, Joaquim Montaner, "mamàs y nifias", crits d'apoteosi complicat, tarda mediterrània d'estiu. Tot plegat no lliga!

All-i-oli negat! "Almohadillas"!

NOVES

Bartomeu Soler té enllestida una obra per al Teatre Romea. No sabem el títol. Sabem, però, que es tracta d'una tragèdia.

Sort n'hi haurà perquè ens arribem a empassar les maravelles que els germans Burgas han anat a cercar lluny: "pels escenaris d'Europa"

✱

Es diu que hi haurà temporada de teatre català al Poliorama.

El Novetats seguirà fent temporada de sersuelà, segons referències subvencionada pel: "Fomento del Teatro Lírico Nacional". Una cosa així. "F. D. T. L. N".

✱

Temporada de Teatre Català al Goya?

Serà l'única esperança dels autors catalans que no treballen d'encàrrec: "Mirri, vull una obra que faci riure, amb un final amable, amb escenes sentimentals, amb un bon amaniment d'acudits".

✱

Aparició el dia primer d'octubre de la revista setmanal: "Teatre Català".

WORK

ELS QUE MOREN

Antonia Morató

Ha mort Antonia Morató, la jove actriu del teatre Romea, l'esdevenidor artístic de la qual presentava els caires més afalagadors.

L'empresa de l'esmentat teatre no està de sort. En poc temps ha perdut elements de vàlua considerable: Aimerich, Capdevila, Aróstegui, i ara la dama jove Antonia Morató, que només comptava vint-i-sis anys.

A la seva família el nostre respectuós condol.

—Jo que creïa que amb mil peles instauraria la monarquia, i ara n'he de pagar trenta mil per la República. No hi ha dret!

ES DIU...

Que en la propera temporada d'hivern es farà molt "vodevil sonor".

Santpere en té encarregats una grossa.

✱

Que el gran empresari Campua està en tractes per arrendar un popular teatre del Paral·lel.

Nosaltres sabem quin és, però ens ho callem.

✱

Que l'autor Tubau està donant els últims tocs al vodevil sonor "El rei del mam", destinat a la companyia de l'Espanyol.

Quina mania amb els reis... ara que tenim República.

La causa contra els sublevats

Ha causat una expectació enorme, com era natural. El país espera una vindicació justa i per això tota la atenció espanyola es concentra, abans d'hair, al Palau de Justícia de Madrid.

De les conclusions del fiscal de la República senyor Martínez de Aragón, que foren llegides en començar el judici, resulta primer inculpat el general Sanjurjo per al qui demana la pena de mort; i de reclusió perpètua per a els altres, que considera

autors, García de Herranz, Esteban Infante i Justo Sanjurjo.

Ha estat molt flaca i migrada la defensa del senyor Bergamín, si bé s'ha de tenir en compte que hi ha causes que no tenen defensa possible.

Als arguments del fiscal dient que Sanjurjo s'havia alçat contra uns Poders legalment constituïts, diu Bergamín que l'acció no anava contra el règim sinó contra el Govern.

El fiscal va calificar els fets, de consumats i la defensa, frustrats i per tant no consumats i demana la reclusió temporal o perpètua de Sanjurjo i no la pena de mort.

Després d'oïdes les defenses dels altres encausats, el tribunal es retirà a deliberar.

No ha respat l'interès del judici, a la expectació del poble que s'aguantà i s'aguanta amb una correcció mai vista, després de la primera exaltació.

A relluir, d'aquest procés, l'entesa i serenitat dels acusats.

D'aquesta enteresa i d'aquesta serenitat nosaltres en diem senzillament barra.

Ultimes noticies

El Jurat que entén en els fets de la rebel·lió militar ha fet pública la sentència dictada contra el general Sanjurjo i els altres encartats en l'alçament de Sevilla. Aquesta és la següent:

Pena de mort pel general Sanjurjo; reclusió perpètua pel general García de la Herranz; dotze anys i un dia pel tinent coronel Esteban Infante, i l'absolució pel capità Sanjurjo.

L'advocat Bergamín s'ha dirigit al govern francès, demanant-li intercedeixi prop l'indult del general Sanjurjo, tota vegada que aquest ostenta una condecoració d'aquell país.

La mare de Galàn i la vídua de García Hernández han dirigit un prec al govern, per tal d'assolir l'indult del general condemnat a mort.

En tancar aquesta edició, el Consell de ministres està reunit. D'aquesta reunió n'ha de sortir en definitiva l'últimàtum respecte a la sort que espera als encartats en la famosa rebel·lió.

ESQUELLOTS

Sant Ignasi.

L'Ajuntament vol treure'l de la plaça d'Espanya. Els regidors de la Lliga s'hi oposen. Es natural.

Sant Ignasi era una mena de San... jurjo. Més fi, per això. Basc, militar... va fer una revolució; però, home de més talent, en lloc de fer satèlits amb vi, els va fer amb llibres.

Basc, militar... malalt fins al fetge, quan les energies vitals—per l'abús de les mateixes—morien de podrides, va voler regenerar el món des de l'Hospital de Manresa, inspirat per unes llums divines de Montserrat.

Que no s'esforci la Lliga. Nosaltres, encara transigiríem amb Sant Francesc,

germà de tothom, però amb Sant Ignasi, no; francament, no. Era enemic dels pobres.

De les declaracions de Sanjurjo resulta que es revoltà en veure el malestar del poble—sobretot a Sevilla—contra el govern... Però més enllà diu que va fracassar perquè ningú no vā seguir-lo.

Per fer adeptes va cridar al capitā Cuerda, que capitanejava un grup de revoltosos.

Però es veu que se li acabà aviat la "cuerda"...

Quina llàstima! El varen agafar quan anava a presentar-se a les autoritats. Ell, militar abans que tot, estava disposat a afrontar la situació...

Però si tarden un xic, ja era a Portugal.

No llegeix mai la Premsa. El creiem asé, però no tant.

Si l'hagués llegit, s'hauria donat compte que Espanya respirava República per tots els seus porus, i hauria comprès que el vi no hi valia.

Dimecres passat un centenar de sense feina, després d'haver-se manifestat a la Plaça de la República, assaltaren l'església del Pi, amb ànim—sembla—d'incendiar-la.

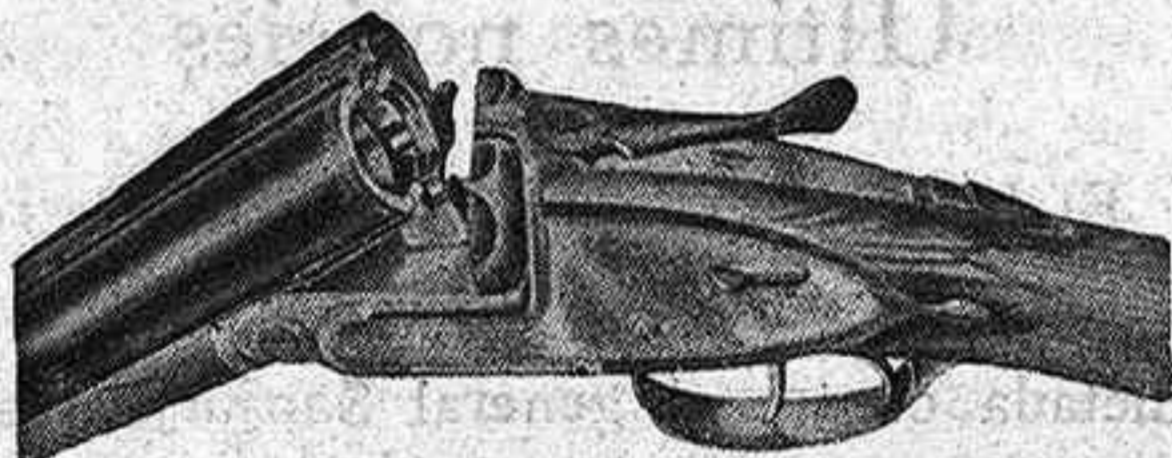
S'hi acarà el sagristà del Pi i fou rebut a pinyes.

Imp. "L'Esquella", Om, 8; Barcelona

HERNIATS (Trencats)

Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la **Casa Torrent**, sense traves ni elàstics engorrosos de cap mena; no molesten ni fan embalum i s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usa-ne. En bé de la vostra salut no heu de comprar mals braguers ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa: **13, Carrer de la Unió, 13, Casa Torrent, BARCELONA.**

MOLTA CURA A NO EQUIVOCAR-VOS DE CASA

Escopetes - Bicycles - Ràdio

VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT (Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: St. Antoni, n.º 20

EROTYL

Específic de l'**ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)**
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efíacs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulanti de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estriquina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

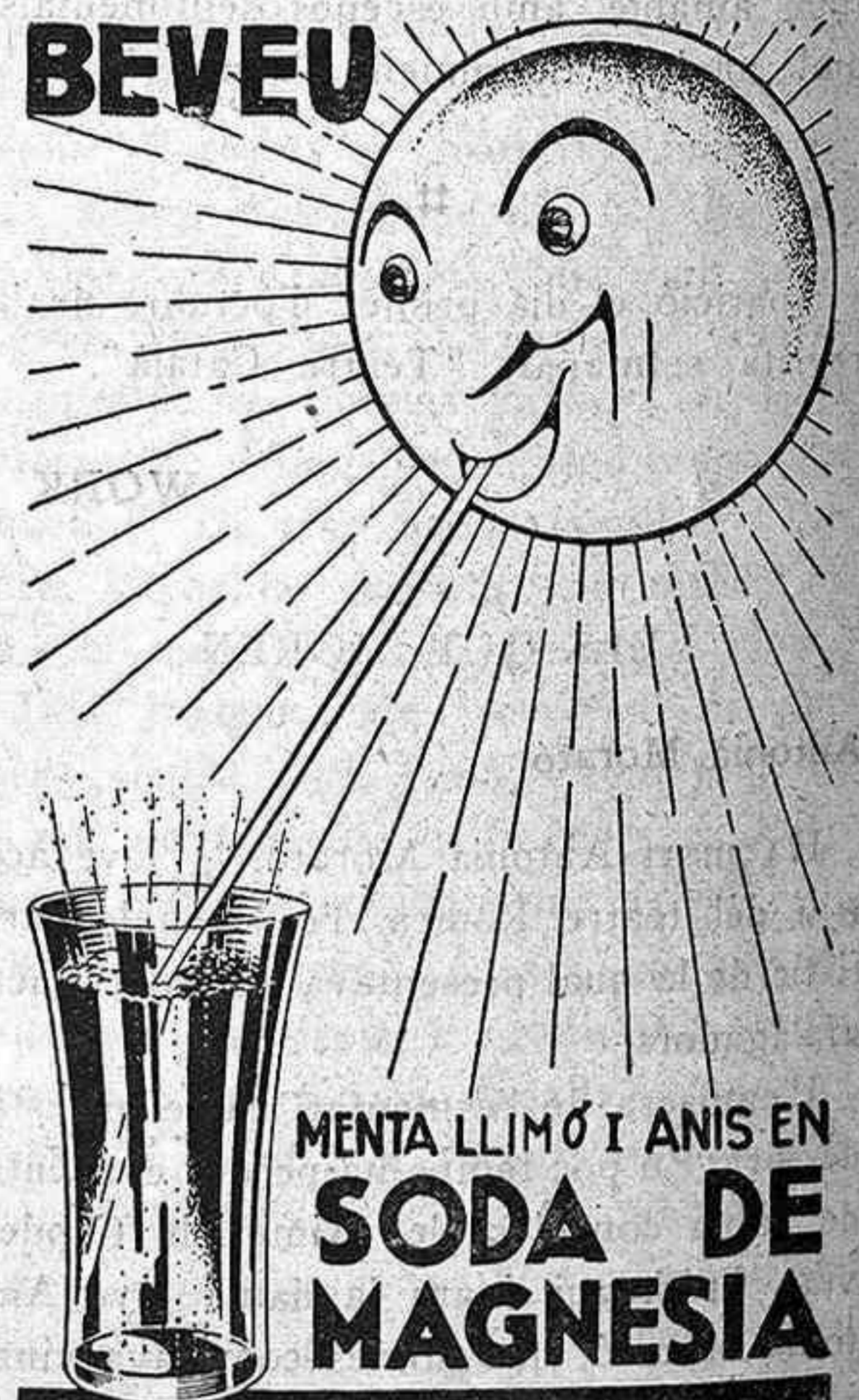
Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Teléfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

Res de mobles! Els tenim d'En **BADRINAS** i duraràn tota la vida.

BEVEU

MENTA LLIMÓ I ANIS EN
SODA DE MAGNESIA

DOMENECH

CLINICA GALLEGO

Carrer Nou de la Rambla, 18 - Telèfon 24055

Vies urinàries Consulta de 10 a 1 i de 4 a 9
Festius: de 10 a 1

Pell - Sífilis - Pròstata - Matriu
Electroteràpia - Impotència

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLÈCTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: Laboratoris K L A M - Reus

VIES URINÀRIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrnia

CLINICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
D'11 a 1 i de 5 a 7 Econòmica, de 7 a 9

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Totes les nits, el sàinet de gran drama, del mestre Alonso,

CANTA GAYARRE

i la revista en dos actes i dotze quadros, de F. Padilla i E. Guiró,
música dels mestres Soriano i Keppler Lais,

¡ASI DA GUSTO!

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374

Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies seients: FORMIDABLES DEBUTS

Lolita Rigal - Carme Numantini - Mary de Lis

Remi Elso - T. Aguirre - Soto Sister - Dixon Blanch

BERTA ADRIANI □ NIEVES CAMPOS

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

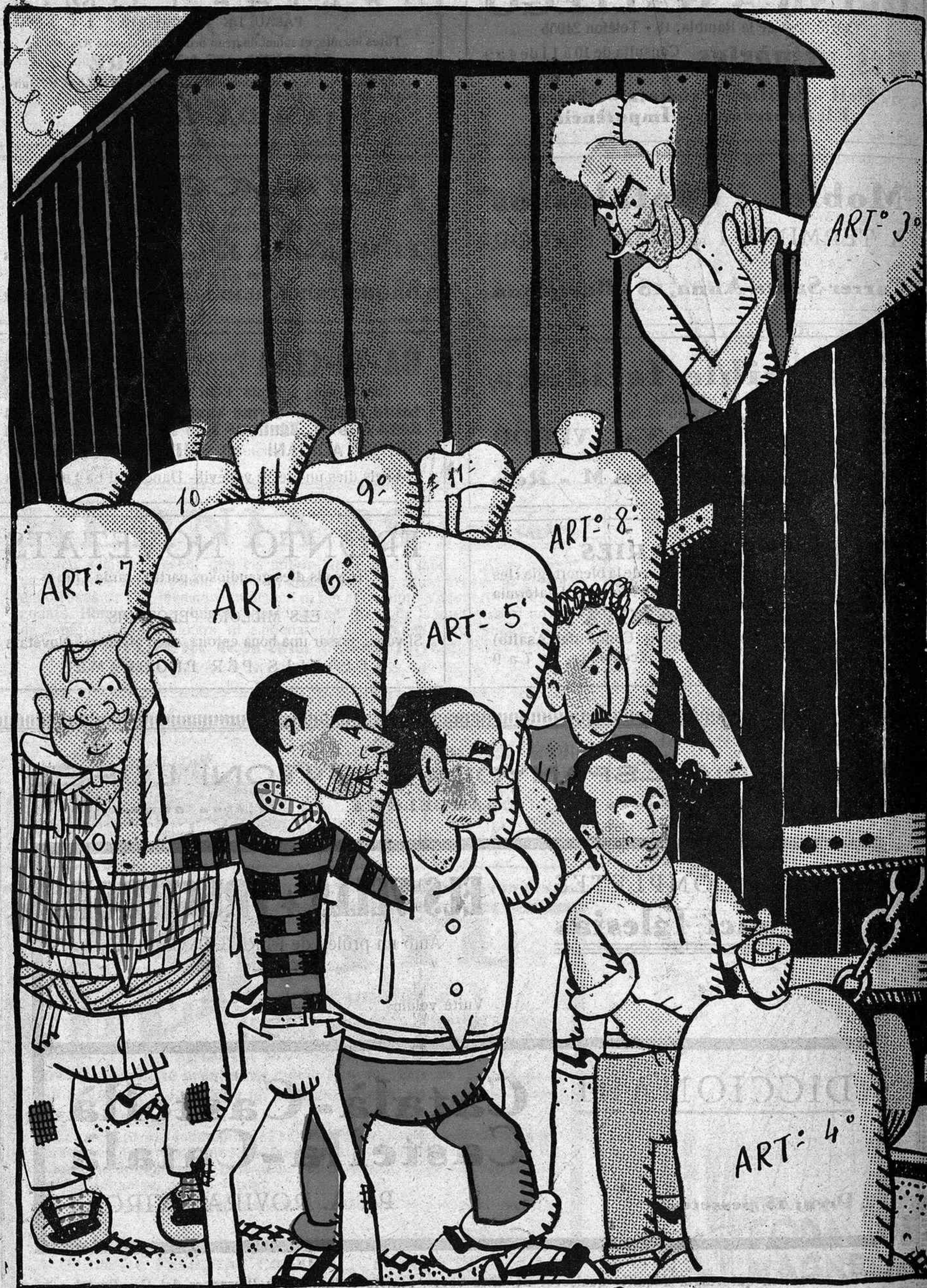
DICCIONARI

Català-Castellà
Castellà-Català

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig, al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes.

L'aprovació de l'Estatut

-Sort que ja acabem.